

Vendim nr. 39 datë 01.03.2024

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Elsa Toska,	Kryesuese
Sonila Bejtja,	Anëtare
Genti Ibrahimimi,	Anëtar

në datën 01.03.2024 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 22 (M) 2023 të Regjistrit Themeltar, që i përket:

KËRKUESE: MAJLINDA JANGULLI

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 63 (533-33-2016), datë 02.06.2016 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Dibër; nr. 1321, datë 02.10.2017 të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2023-1506, datë 26.09.2023 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 7, 17, 18, 34, 42, 43, 116, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, 13 dhe 14 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, i ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Elsa Toska, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Shtetasi Q.L. ka kallëzuar penalisht kërkesën, në cilësinë e noteres, për shkak të përpilimit prej saj në datën 10.11.2015 të një kontrate shitjeje të automjetit në pronësi të tij pa

qenë ai i pranishëm. Mbi bazën e materialit kallëzues të dërguar nga Drejtoria e Policisë së Qarkut Dibër (DPQD), Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Dibër (prokuroria) ka regjistruar ndaj saj procedimin penal nr. 462 të vitit 2015 (procedim penal nr. 462/2015) për veprat penale “Falsifikimi i dokumenteve” dhe “Shpërdorimi i detyrës”, në bashkëpunim, të parashikuara nga nenet 186/2, 248 e 25 të Kodit Penal (KP).

2. Po kështu, sipas informacioneve të disponuara nga Sektori i Krimit Ekonomik në DPQD, në vitin 2010 kërkuesja ka përpiluar kontratë shitjeje për kalimin e pronësisë së paluajtshme në emër të shtetases N.K., e cila kishte ndërruar jetë në vitin 2004, ndërsa në vitin 2015 prokuroria ka regjistruar ndaj kërkueses edhe procedimin penal nr. 513 (procedim penal nr. 513/2015) për veprat penale “Falsifikimi i dokumenteve” dhe “Shpërdorimi i detyrës”, në bashkëpunim, të parashikuara nga nenet 186/2, 248 e 25 të KP-së, bazuar në kallëzimin penal të shtetasit S.Z. Ky i fundi ka kallëzuar penalisht kërkuesen se në vitin 2015 ka lëshuar akt noterial me nënshkrimin e të atit, ndërkohë që ky ishte i verbër dhe prej një viti nuk dilte nga shtëpia.

3. Aktet e mësipërme, të përpiluara nga kërkuesja, janë sekuestruar në cilësinë e provës për qëllime të hetimit penal dhe janë dërguar për ekspertim në Drejtorinë e Policisë Shkencore Tiranë. Në kushtet kur ekspertimi nuk është kryer brenda afatit ligjor, me vendimin e datës 12.03.2016 prokurori i çështjes ka vendosur zgjatjen e afatit hetimor për procedimin penal nr. 513/2015 deri në datën 12.06.2016, ndërsa me vendimin e datës 11.05.2016 ka vendosur zgjatjen e afatit hetimor për procedimin penal nr. 462/2015 deri në datën 11.08.2016.

4. Duke pretenduar se vendimi për zgjatjen e hetimit për procedimin penal nr. 462/2015 është në kundërshtim me ligjin, kërkuesja i është drejtuar me kërkesë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Dibër, duke kërkuar pavlefshmërinë absolute ose relative të këtij vendimi. Sipas saj, vendimi i prokurorisë ishte i paarsyetuar, pa vendim delegimi dhe nuk përcaktonte veprimet hetimore që duheshin kryer. Po kështu, ai ishte marrë në tejkalim të afatit ligjor të parashikuar nga neni 323 i Kodit të Procedurës Penale (KPP). Me vendimin nr. 63 (533-33-2016), datë 02.06.2016, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Dibër ka vendosur rrëzimin e kërkesës, duke vlerësuar të drejtë vendimin e prokurorit për zgjatjen e hetimeve. Sipas gjykatës, në kushtet kur kërkuesja hetohej për tre vepra penale, të cilat duhet të bashkoheshin me qëllim gjykimin në një procedim të vetëm, dhe hetimet ishin komplekse, vendimi i prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimit penal ishte në përputhje me nenin 324 të KPP-së.

5. Ndaj vendimit të lartpërmendur kërkuesja ka ushtruar ankim, duke pretenduar se zgjatja e afatit të hetimeve ishte bërë në kundërshtim me nenin 324/2 të KPP-së, pasi çështja nuk ishte komplekse dhe prokuroria nuk ndodhej në pamundësi objektive për përfundimin e hetimeve brenda afatit; vendimi për zgjatjen e afatit të hetimeve nuk i ishte njoftuar, çka e bënte këtë akt absolutisht të pavlefshëm në kuptim të nenit 128/c të KPP-së; vendimi i gjykatës ishte i paarsyetuar dhe në të nuk ishin argumentuar veprimet e tjera hetimore që duheshin kryer ose përse vendimi i datës 11.05.2016 i paraqitur prej saj si provë ishte konsideruar i papranueshëm; vendimit të gjykatës i mungonin elementet e përcaktuara në nenin 383 të KPP-së dhe provat mbi të cilat ishte bazuar. Me vendimin nr. 1321, datë 02.10.2017, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së rrethit. Sipas gjykatës së apelit, vendimi i prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimeve ishte i drejtë dhe pretendimet e kërkueses në lidhje me të ishin marrë në shqyrtim nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Dibër gjatë gjykimit të çështjes së themelit në ngarkim të saj, duke u gjetur të pabazuara në ligj dhe në prova.

6. Kërkuesja ka ushtruar rekurs kundër vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë, duke pretenduar se hetimi paraprak ndaj saj është kryer pa qenë thirrur për të marrë pjesë në hetim dhe pa u dëgjuar; hetimi nuk ka ndjekur asnjë rregullim ligjor; prokurori nuk ka vendosur brenda afatit ligjor për një ndër alternativat ligjore, konkretisht dërgimin e çështjes në gjyq, pushimin, pezullimin e saj ose zgjatjen e afatit të hetimeve. Data e vendosur nga prokurori në vendimin për zgjatjen e afatit hetimor të datës 11.05.2016 është bërë duke tentuar të pasqyrohet se ky vendim është marrë brenda afatit ligjor. Ndonëse ajo është paraqitur rregullisht në Policinë Gjyqësore, në respektim të urdhrit të gjykatës, vendimi i prokurorit për zgjatjen e hetimeve nuk i është njoftuar nga oficeri përkatës. Ky vendim nuk i është njoftuar as nga prokurori. Ky i fundit ka pritur 6 muaj për të zgjatur afatin e hetimeve, çka pranohet edhe në arsyetimin e vendimit të tij. Sipas vendimit për zgjatjen e afatit të hetimeve, ajo njoftohet në cilësinë e “së pandehurës”, cilësi të cilën nuk e ka pasur. Vendimit i mungon paraqitja e rrethanave të çështjes. Po kështu, përmes vendimit ajo njoftohet për të drejtën e ankimit, pa iu siguruar kjo e drejtë. Në rastin e saj janë cenuar e drejta e prokurorit për ushtrimin e ndjekjes penale dhe e drejta për thirrjen e të pandehurit në prani të mbrojtësit, kur ajo është e detyrueshme. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Dibër nuk ka marrë parasysh pretendimet e saj, ndërsa gjykata e apelit ka arsyetuar në të njëjtën mënyrë si gjykata e rrethit, pa trajtuar asgjë nga ankimi dhe memot e paraqitura prej saj. Me vendimin nr. 41, datë 09.02.2017 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Dibër është shqyrtuar çështja e themelit, ku janë bërë objekt shqyrtimi edhe

vendimet e prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimeve, duke u gjetur të bazuara në ligj dhe në prova, ndërkohë që vendimi për zgjatjen e afatit hetimor nuk ka asnjë lidhje me çështjen e themelit. Ky vendim nuk gjendet në fashikullin e gjykimit të çështjes së themelit. Akti objekt gjykimi, i marrë nga prokurori gjatë hetimit paraprak, është revokuar prej tij në përfundim të këtij hetimi, për rrjedhojë mungon lënda e gjykimit, pasi nuk ka objekt gjykimi. Bazuar në vendimin unifikues nr. 7, datë 14.10.2011 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë kërkesa për zgjatjen e afatit të hetimeve duhej të ishte bashkuar me çështjen e themelit.

7. Krahas pretendimeve të parashtruara në lidhje me vendimin e prokurorit për zgjatjen e afateve të hetimit penal dhe vendimin e gjykatës së rrethit për rrëzimin e kërkesës së saj për konstatimin e pavlefshmërisë relative ose absolute të vendimit të prokurorit, në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë kërkuësja ka pretenduar, ndër të tjera, edhe se gjykimi i çështjes në gjykatën e apelit është bërë në mungesë të saj dhe se ajo është njoftuar për këtë vendim pas interesimit të saj. Me vendimin nr. 00-2023-1506, datë 26.09.2023, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se ai nuk përmban asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

8. Në datën 22.12.2023 kërkuësja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me kërkesë për shfuqizimin si antikushtetuese të vendimeve të gjykatave në lidhje me procesin gjyqësor të iniciuar prej saj për pavlefshmërinë e vendimit të prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimeve për procedimin penal nr. 462/2015.

II

Pretendimet e kërkuësës

9. *Kërkuësja*, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor, në aspekt të:

9.1. *Së drejtës së aksesit*, në drejtim të *së drejtës për t'u njoftuar për gjykimin dhe për t'u dëgjuar*, pasi hetimi paraprak është kryer pa prezencën e saj ose të mbrojtësit të saj dhe aktet e zgjatjes së hetimeve nuk i janë njoftuar. Gjykimi në gjykatën e apelit dhe Gjykatën e Lartë është zhvilluar mbi bazë të dokumenteve, në cenim të *së drejtës për gjykim publik*. Ajo nuk është njoftuar për gjykimin nga këto gjykata, çka i ka cenuar edhe *parimin e barazisë së armëve e kontradiktoritetit dhe parimin e mosdiskriminimit*. Gjykata e Lartë i ka cenuar edhe të drejtën për akses substancial, pasi nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura prej saj në rekurs.

- 9.2. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi gjykata e apelit nuk ka kompetencë funksionale për gjykimin e ankimit. Kompetente në këtë rast është gjykata që shqyrton çështjen në themel.
- 9.3. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi gjykatat nuk u kanë dhënë përgjigje pretendimeve të saj për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor. Gjykata e apelit nuk ka pasqyruar rrethanat e faktit, pretendimet e saj të ngritura në ankim, nuk ka analizuar provat dhe nuk ka përcaktuar provat mbi të cilat bazohet vendimi i saj, i cili është alogjik dhe i mungojnë arsytimi e referenca ligjore. Po kështu, Gjykata e Lartë ka krijuar dy gjykata kompetente për gjykimin e ankimit, në cenim të *parimit të ligjshmërisë* dhe *parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën veprë penale*. Kjo gjykatë ka devijuar kërkimin e saj për pavlefshmërinë e vendimit të zgjatjes së afatit të hetimeve, duke e lënë atë pa zgjidhje. Vendimi i saj është alogjik në pjesën që shprehet se aktet e zgjatjes së afatit duhen kundërshtuar në seancë paraprake ose gjykim themeli, ndërkohë që sipas nenit 324 të KPP-së provat nuk mund të përdoren pas kalimit të afatit dhe ankimi ndaj zgjatjes gjatë gjykimin të themelit bllokton këtë të fundit.
- 9.4. *Së drejtës së prokurorit për ushtrimin e ndjekjes penale*, si rrjedhojë e zgjatjes dy herë të afatit të hetimit dhe mosnjoftimit të saj për veprimet e kryera, në cenim edhe të së drejtës për thirrjen e të pandehurit dhe *pranisë së mbrojtësit*, kur ajo është e detyrueshme. Hetimi ka përfunduar më shumë se dy herë dhe në lidhje me të nuk ka pasur vendimmarrje, brenda afatit ligjor, për dërgimin e çështjes në gjyq, pushimin, pezullimin ose zgjatjen e hetimeve. Njoftimi i vendimit është bërë në cilësinë e saj si e pandehur, cilësi të cilën ajo nuk e ka pasur dhe veprimi i njoftimit nuk është dokumentuar nga oficeri i Policisë Gjyqësore (OPGJ). Ky i fundit ka vepruar pa delegim ose urdhërim të prokurorit. Pretendimet e saj për pavlefshmëri absolute të veprimeve të OPGJ-së, të caktimit të ekspertit dhe të aktit të ekspertimit nuk kanë marrë përgjigje. Vendimi i prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimeve i datës 11.05.2016 nuk gjendet në fashikullin e gjykimin të themelit. Ky akt është revokuar nga prokurori në përfundim të hetimit, për rrjedhojë, qoftë për sa i përket ligjshmërisë, ashtu edhe për sa i përket themelit, akti procedural për zgjatje të afatit të hetimeve deri në datën 11.05.2016 nuk ka vlerë juridike. Në lidhje me periudhën 11.02.2016-11.05.2016 për procedimin penal nr. 462/2015, organi i akuzës dhe

gjykatat e zakonshme kanë konsideruar *a priori* si zgjatje të afatit të hetimeve vendimin për procedimin penal nr. 513/2015. Referimi në mënyrë të paligjshme i procedimit penal nr. 97, datë 10.06.2016 (*procedim nr. 97/2016*) si i ri dhe në bashkim me 3 procedime sjell si pasojë paligjshmërinë *ex tunc* të procesit në tërësi. Gjykata e ka gjykuar këtë procedim, duke e pranuar pa regjistrim dhe pa konkluzione. Po kështu, kërkuesja nuk është njohur me asnjë rrethanë hetimore dhe ndalimi i saj, sekuestrimi i regjistrave, kontrolli i zyrës, caktimi i ekspertit dhe ekspertimi dhe janë bërë në mënyrë të kundërligjshme. Në procesin e themelit organi i akuzës ka referuar akte të reja për zgjatjen e afatit të hetimeve, përfshirë për periudhën 10.02.2016-10.05.2016, në kundërshtim të hapur me vetë disponimet e prokurorit në vendimin për zgjatjen e hetimeve. Deklarimet e personave palë në kontratë nuk mund të konsiderohen prova për efekt të të provuarit të faktit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimitimin e kërkueses

10. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është vlerësuar nga Gjykata si një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës. Kriteret për pranueshmërinë e kërkesës janë kumulative, në kuptimin që mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuesi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues.

11. Kërkuesja, si individ, legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit ka ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

12. Për sa i përket kriterit të *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “F”, të Kushtetutës, Gjykata vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese, që individi pretendon se i janë cenuar nga akti i pushtetit publik. Qëllimi i këtij neni të Kushtetutës është, ndër të tjera, të mundësojë, brenda sistemit gjyqësor të zakonshëm, parandalimin ose riparimin e shkeljeve të pretenduara, përpara se të tilla pretendime të paraqiten në Gjykatë. Në kushtet kur kontrolli kushtetues ka një funksion *subsidiar*, ai mund të kërkohet vetëm për një vendim përfundimtar të çfarëdolloj forme që përmbyll procesin gjyqësor të themelit. Cenimi i së drejtës për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pasi të shterohen të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apelineve dhe kjo vlen edhe në rastet kur procedurat gjyqësore paraprahe çojnë në një rëndim të mëtejshëm ose në tejzgjatjen e cenimit të kësaj të drejte (*shih vendimet nr. 24, datë 27.04.2023; nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se në raste përjashtimore në juridiksionin e saj përfshihen edhe vendime gjyqësore të ndërmjetme, nëse plotësohen njëherazi tre kushte: (i) kur shkelja e pretenduar është pasojë e drejtpërdrejtë e vendimit të ndërmjetëm; (ii) vendimi i ndërmjetëm të jetë bërë objekt i ankimit të veçantë dhe gjykatat më të larta të jenë shprehur, qoftë edhe tërthorazi, për të drejtën që pretendohet të jetë cenuar; (iii) vendimi i ndërmjetëm duhet të ketë një masë autonomie nga procesi i themelit, në kuptimin që pavarësisht se shqyrtimi gjyqësor i mosmarrëveshjes së themelit vazhdon, vendimi përfundimtar që do të jepet në themel nuk është i aftë të ndryshojë vendimin e ndërmjetëm dhe as të riparojë në masën e duhur efektet që ai ka sjellë (*shih vendimet nr. 25, datë 13.10.2023; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në çështjen në shqyrtim, Kolegji konstaton se objekt i ankimit kushtetues individual është procesi gjyqësor i vënë në lëvizje nga kërkuesja për kundërshtimin e vendimit të prokurorit për zgjatjen nga data 11.05.2016 deri në datën 11.08.2016 të afatit të hetimeve në lidhje me procedimin penal nr. 462/2015 të iniciuar ndaj saj, proces i cili ka përfunduar në të gjitha shkallët e gjyqësorit të zakonshëm.

15. Në referim të rastit konkret, Kolegji vëren se pretendimet e kërkueses për zgjatjen e afatit të hetimeve, objekt gjykimi në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, kanë të bëjnë, në thelb, me fazën e hetimit paraparak për procesin penal në ngarkim të saj dhe, si të tilla, sipas

nenit 129, pika 2, të KPP-së së kohës vlerësoheshin nga gjykatat gjatë shqyrtimit të procesit penal për akuzën penale.

16. Në këtë drejtim, Kolegji vëren se, sipas akteve të paraqitura së bashku me ankimin kushtetues individual, pretendimet për parregullsitë e veprimeve të prokurorit gjatë fazës së hetimeve paraprake, përfshirë ato në lidhje me vendimmarrjen për zgjatjen e afatit të hetimeve, janë parashtruar nga kërkuesja si kërkesa paraprake gjatë shqyrtimit të çështjes penale në ngarkim të saj nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Dibër. Në lidhje me to, gjatë gjykimit të themelit të çështjes, gjykata e rrethit ka vlerësuar se sipas nenit 128, pika 1, shkronja “c”, të KPP-së aktet procedurale janë absolutisht të pavlefshme kur nuk respektohen dispozitat që lidhen me thirrjen e të pandehurit ose praninë e mbrojtësit të tij, kur ajo është e detyrueshme, ndërkohë që vendimi i prokurorit për zgjatjen e hetimeve është akt individual dhe për hartimin ose marrjen e tij neni 324 i KPP-së nuk kërkon praninë e të pandehurit ose mbrojtësit të tij. Po sipas gjykatës, pretendimi i kërkueses se vendimi për zgjatjen e afatit të hetimeve nuk i është njoftuar në momentin e përfundimit të hetimeve nuk ka cenuar të drejtën e saj për t’u ankuar ndaj këtij vendimi, pasi e drejta e saj për të ushtruar ankim ndaj vendimit të prokurorit për zgjatjen e afatit të hetimeve paraprake është një e drejtë e rikuperueshme gjatë gjykimit (*shih vendimin nr. 41, datë 09.02.2017 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Dibër, faqja 6, paragrafi i fundit dhe faqja 7, paragrafët 1-4*).

17. Në këndvështrim të sa më lart, në kushtet kur procesi gjyqësor i kundërshtuar nga kërkuesja është i lidhur pashmangshmërisht me procesin penal të themelit për akuzën penale në ngarkim të saj, Kolegji vlerëson se një proces i tillë nuk përmban masën e nevojshme të autonomisë për t’u përfshirë në juridiksionin kushtetues. Për rrjedhojë, Kolegji çmon se vendimet gjyqësore të kundërshtuara nga kërkuesja kanë natyrë të ndërmjetme dhe, si të tilla, nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues, ndërkohë që pas përmbylljes së procesit në të tria shkallët e gjyqësorit me vendim përfundimtar, kërkuesja ka mundësi të ankohet në Gjykatë për shkelje të të drejtave të saj kushtetuese.

18. Në kushtet kur kriteri paraprak për shterimin e mjeteve juridike efektive nuk plotësohet, analiza e përmbushjes së kritereve të tjera të pranueshmërisë së ankimit kushtetues individual i kërkueses bëhet e panevojshme, për shkak të karakterit kumulativ të tyre.

19. Në përfundim, Kolegji vlerëson se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.